

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 10255

гр. София, 07.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 41 СЪСТАВ, в закрито заседание на седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МАРИЯ ЕМ. МАЛОСЕЛСКА

като разглежда докладваното от МАРИЯ ЕМ. МАЛОСЕЛСКА Гражданско дело № 20231110150308 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 ГПК.

Постъпило е искане ищеца Г. Д., чрез адв. В. С. – процесуален представител, по чл. 248, ал. 1 ГПК, с което се иска изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските. Изложени са оплаквания за неправилност на съдебния акт при произнасянето на съда по разпределението на отговорността за разноските в производството. Оплакванията се свеждат до това, че съдът е уважил в цялост исковата претенция, но не е присъдил съдебно-деловодни разноски в полза на ищеца, тъй като приел, че ответникът не е станал повод за завеждане на делото и е признал иска. Излага съображения, че искът не бил признат надлежно. Обосновава, че смисълът на разпоредбата на чл. 78, ал. 2 ГПК се свежда не непременно до изхода на делото, а до поведението на ответника, като счита, че същият е дал повод за завеждане на делото, т.е. не е налице тази предпоставка, за да се приложи цитираната разпоредба. Поддържа, че ответникът с извънпроцесуалното си поведение е дал повод за предявяване на иска, тъй като е издавал фактури и справки на името на ищеца, като заявява, че за да възникне правен интерес от предявяване на отрицателен установителен иск, не е необходимо кредиторът /ответник/ да е претендирал сумите по съдебен ред. Оспорва, че процесуалният представител на страната нямал мандат да признае иска, макар писмено изявление в този смисъл да е депозирано от изпълнителния директор на дружеството. Изразява несъгласие с аргументацията на съда, изложена в мотивите на съдебното решение, като развива подробни съображения в тази насока.

Ответникът по молбата – „Топлофикация София“ ЕАД не е депозиран становище по направеното искане.

Искането за изменение на решението в частта за разноските е подадено в срок от легитимирано лице, поради което същото е допустимо. Разгледано по същество, искането е неоснователно, като съображенията за това са следните:

С постановеното по делото решение съдът е уважил предявения от ищеца иск. По отношение на отговорността за разноските е приел, че е налице хипотезата на чл. 78, ал. 2 ГПК и е уважил искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като е определил същото в минимален размер от 100 лева.

Съдът поддържа становището си, което е подробно аргументирано, като отново посочва, че за преценката дали ответникът е дал повод за завеждане на делото, е необходимо поведението му да се изследва във всеки конкретен случай. По въпроса за

извънпроцесуалното поведение на кредитора /ответник по ОУИ/ е налице трайно установена практика на ВКС, изразена в постановените по реда на чл. 274, ал. 3 ГПК определения - определение № 95/22.02.2018 г. по ч. гр. д. № 510/2018 г., IV г. о., определение № 318/25.07.2018 г. по ч. гр. д. № 2828/2018 г., III г. о., определение № 420/16.11.2018 г. по ч. гр. д. № 3300/2018 г., III г. о., определение № 468/18.12.2018 г. по ч. гр. д. № 4586/2018 г., III г. о. на ВКС и др., която се споделя от настоящия състав.

Според приетите правни разрешения страната, която претендира извънсъдебно дори несъществуващо вземане, не дава повод за предявяване на иск за несъществуване на претендираното вземане. Възраженията в искането, че не се касае за признание на иск е несъстоятелно, доколкото волята на ответника е ясно изявена. Не е налице процесуално задължение на ответника при признание на иска да заявява, че признава иска по всички изложени от ищеца подробни съображения в исковата молба. Не се установява също така ответникът да е станал причина за завеждането на делото, като в тази насока съдът отново акцентира, че обстоятелството дали задълженията „се водят в деловодството или в счетоводството“ на кредитора е без правно значение за това дали страната е дала повод за завеждането на делото. За пълнота на изложението следва да се посочи, че процесуалното поведение на ответника граничи със злоупотреба с право, като в тази насока също са изложени съображения в мотивите на съдебния акт. Предвид разпоредбата на чл. 3 ГПК, съдът приема, че е налице недобросъвестно разделяне на процесните периоди с цел да бъдат образувани повече от едно искиви производства, генериращи освен спорове с идентичен предмет за различни периоди между същите страни, а също и разноски, чието присъждане ищецът претендира по реда на чл. 78, ал. 1 ГПК, вр. чл. 38 ЗАДв.

Ето защо и като не констатира основание да отстъпи от вече изложените съображения, съдът намира, че искането следва да се остави без уважение.

Така мотивиран и на основание чл. 248, ал. 1 ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ исканията по чл. 248, ал. 1 ГПК на ищеца Г. Й. Д., ЕГН *****, и на процесуалния му представител адв. В. С., съдържащи се в подадената молба, вх. № 20101/22.01.2024 г., за изменение на решение № 21473/29.12.2023 г., постановено по делото, в частта за разноските, като такива бъдат присъдени в полза на ищеца и на адв. С., както и за отмяна на същото в частта, с която в полза на „Топлофикация София“ ЕАД е присъдена сумата 100 лева – юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното производство.

Определението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчване на препис на страните с частна жалба, подадена до Софийски градски съд чрез Софийски районен съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____